

NÁVRH NAŘÍZENÍ RADY (ES) O ŘÍZENÍ PRO PLATEBNÍ NESCHOPNOST (č. 8195/99)

Přeložili KATEŘINA HENDRYCHOVÁ, JAN PŘEVŘÁTIL
a ROBERT PELIKÁN

RADA EVROPSKÉ UNIE,

Přibližuje ke smlouvě o založení Evropského společenství a zejména k jejím článkům 61, bod c) a 67, odstavec 1,

Přibližuje k iniciativě Německa a Finska,

Přibližuje ke stanovisku Evropského parlamentu,

Přibližuje ke stanovisku Hospodářského a sociálního výboru,

- (1) *u vědomí* toho, že si Evropská unie stanovila za cíl vytvořit prostor svobody, justice a spravedlnosti;
- (2) *u vědomí* toho, že dobré fungování vnitřního trhu vyžaduje zlepšit a zrychlit řízení pro platební neschopnost mající mezinárodní dopad a že přijetí tohoto nařízení je nutné pro dosažení daného cíle;
- (3) *u vědomí* toho, že se jedná o cíl, který spadá do oblasti civilní soudní spolupráce ve smyslu článku 65 smlouvy;
- (4) *u vědomí* toho, že činnosti podniků mají stále větší mezinárodní dopad a jsou tudíž stále více upravovány komunitárním právem; *u vědomí* toho, že, vzhledem k tomu, že selhání těchto podniků narušuje dobré fungování vnitřního trhu, je nutné vytvořit komunitární právní předpis, který umožní spolupracovat při přijímání opatření týkajících se majetku dlužníka nacházejícího se v platební neschopnosti;
- (5) *u vědomí* toho, že pro dobré fungování vnitřního trhu je nutné zabránit tomu, aby strany nebyly podněcovány k přenášení majetku nebo soudních řízení z jednoho státu do druhého za účelem zlepšení svého právního postavení (“forum shopping”);
- (6) *u vědomí* toho, že tyto cíle nemohou být dosaženy dostatečným způsobem na národní úrovni a že činnost na komunitární úrovni je tedy odůvodněna;
- (7) *u vědomí* toho, že, ve shodě s principem nutnosti, se nařízení omezuje na ustanovení, která upravují příslušnost pro zahájení řízení pro platební neschopnost a přijímání rozhodnutí během řízení pro platební neschopnost i rozhodnutí s řízením úzce souvisejících; *u vědomí* toho, že nařízení mimo jiné obsahuje ustanovení o uznávání těchto rozhodnutí a ustanovení o rozhodném právu, která taktéž odpovídají tomuto principu;

- (8) *u vědomí* toho, že úpadek, dohody a jiná podobná řízení jsou vyňaty z působnosti Bruselské úmluvy z roku 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí ve věcech občanskoprávních a obchodněprávních, která byla změněna úmluvami o přístupu k této úmluvě;
- (9) *u vědomí* toho, že pro dosažení cíle sledujícího zlepšení a zrychlení řízení pro platební neschopnost majících mezinárodní dopad se zdá nutné a vhodné, aby ustanovení o příslušnosti, uznávání a rozhodném právu v této oblasti byla obsažena v komunitárním právním předpisu, který bude závazný a bezprostředně účinný v každém členském státu;
- (10) *u vědomí* toho že toto nařízení je aplikovatelné na všechna řízení bez rozdílu, ať už je dlužník osobou fyzickou nebo právnickou, obchodníkem nebo soukromou osobou; *u vědomí* toho, že řízení pro platební neschopnost, která se týkají pojišťovacích podniků a úvěrových ústavů, investičních podniků, které poskytují služby, z nichž vyplývá detence prostředků nebo cenných papírů třetích osob, jakož i organismy kolektivního investování, jsou vyloučena z působnosti tohoto nařízení; *u vědomí* toho, že tyto podniky nespádají pod nařízení, protože podléhají zvláštnímu režimu a protože národní kontrolní úřady zčásti disponují velmi širokými zakročovacími pravomocemi;
- (11) *u vědomí* toho, že nařízení vychází ze skutečnosti, že z důvodu významných rozdílů hmotně právních není možné zavést jednotné řízení pro platební neschopnost mající všeobecný dosah pro celé Společenství; *u vědomí* toho, že bezvýjimečná aplikace práva státu, ve kterém bylo zahájeno řízení, by tedy často vyvolala obtíže; *u vědomí* toho, že to se týká zejména nejruznějších zajišťovacích prostředků, které ve Společenství existují, ale že i přednostní práva, kterých mohou požívat různí věřitelé, jsou také zčásti pojaty velmi různě; *u vědomí* toho, že se nařízení snaží vzít toto na zřetel dvěma způsoby, ustanovuje na jedné straně zvláštní kolizní kritéria pro určitá práva a zvláště významné právní skutečnosti (např. věcná práva a pracovní smlouvy) a povoluje na straně druhé, mimo hlavní řízení pro platební neschopnost s všeobecným dosahem, národní řízení, které se týkají jen majetku podléhajícího řízení umístěného ve státě zahájení řízení;
- (12) *u vědomí* toho, že souběžné vedení hlavních řízení pro platební neschopnost – uznávaných v ostatních členských státech – a druhotných řízení – která umožňují věřitelům z ostatních členských států využít místního nástroje na ochranu svých zájmů – umožňuje vyloučit příliš tvrdou centralizaci; *u vědomí* toho, že kogentní pravidla pro koordinaci s hlavním řízením zajistí nezbytnou jednotu uvnitř Společenství;
- (13) *u vědomí* toho, že řízení pro platební neschopnost může být zahájeno v členském státu, kde se nachází centrum hlavních zájmů dlužníka; *u vědomí* toho, že hlavní řízení pro platební neschopnost má všeobecný dosah, že usiluje o postižení veškerého jmění dlužníka po celém světě a týká se všech dlužníků, ať se nacházejí kdekoli; *u vědomí* toho, že centrem hlavních zájmů dlužníka se míní místo, ke kterému má dlužník pravidelně nejužší pouta, kde se koncentrují růz-

- né jeho obchodní vztahy a kde se nejčastěji nachází nejdůležitější část jeho jmění; *u vědomí* toho, že toto místo je také nejlépe známo věřitelům;
- (14) *u vědomí* toho, že ustanovení o příslušnosti, obsažená v tomto nařízení, určují pouze mezinárodní příslušnost, tj. označují členské státy, jejichž soudy mohou zahájit řízení pro platební neschopnost; *u vědomí* toho, že místní příslušnost uvnitř daného státu musí být vymezena zákonem dotčeného státu;
- (15) *u vědomí* toho, že pravidlo mezinárodní příslušnosti podle článku 3, odstavce 1 zmocňuje soud příslušný k zahájení řízení pro platební neschopnost k tomu, aby nařídil předběžná a zajišťovací opatření od okamžiku žádosti o zahájení řízení; *u vědomí* toho, že zajišťovací opatření, ať už nařízená před nebo po zahájení řízení pro platební neschopnost, jsou velmi důležitá pro efektivní řízení; *u vědomí* toho, že nařízení v tomto ohledu stanoví dvě možnosti; *u vědomí* toho, že, na straně jedné, soud příslušný k hlavnímu řízení může nařídít také předběžná opatření týkající se jmění umístěného v zahraničí; *u vědomí* toho, že tato předběžná opatření jsou vykonávána v souladu s článkem 25, odstavcem 1, řádkem třetím; *u vědomí* toho, že, na straně druhé, prozatímní správce, určený před zahájením hlavního řízení, může požádat ve státu, ve kterém má dlužník provoz a ve kterém si prozatímní správce přeje zahájit druhotné řízení, o vydání zajišťovacích opatření stanovených zákonem tohoto státu (článek 38);
- (16) právo na podání žádosti o zahájení teritoriálního řízení je omezena na místní věřitele a věřitele místního provozu nebo na případy kdy hlavní řízení nemůže být zahájeno podle práva členského státu, kde má dlužník centrum zájmů. Důvodem pro tato omezení nezávislých řízení je, že tato řízení by se měla omezit jen na zcela nutné;
- (17) *u vědomí* toho, že se vyskytují případy, kdy majetek dlužníka je příliš rozsáhlý na to, aby byl spravován v celku, nebo jsou rozdíly mezi dotčenými právními systémy natolik závažné, že mohou vyplynout obtíže z rozšíření účinků zákona státu zahájení řízení na ostatní státy, kde se nachází majetek podléhající řízení; *u vědomí* toho, že z tohoto důvodu může hlavní správce žádat zahájení druhotného řízení, pokud si to žádá účinná správa majetku;
- (18) *u vědomí* toho, že hlavní řízení a řízení s účinky omezenými na území jednoho státu mohou přispět k efektivnímu nakládání s podstatou, jen pokud jsou tato souběžná řízení koordinována; *u vědomí* toho, že je proto nezbytná úzká spolupráce mezi správci, která musí také zahrnovat dostatečnou výměnu informací; *u vědomí* toho, aby byla zajištěna převládající úloha hlavního řízení, je hlavnímu správci přiznáno několik možností, jak ovlivňovat druhotná řízení; *u vědomí* toho, že může např. žádat zahájení takového řízení, navrhopvat plán obnovy nebo dohodu, nebo žádat pozastavení likvidace podstaty v druhotném řízení;
- (19) *u vědomí* toho, že každý věřitel, ať má bydliště kdekoli ve Společenství, má právo přihlásit své pohledávky v jakémkoli neskončeném řízení na území Společenství, které se týká jmění dlužníka; *u vědomí* toho, že toto se vztahuje i na finanční úřady a úřady sociálního zabezpečení; *u vědomí* toho, že za úče-

- lem rovného přístupu k věřitelům je přesto třeba koordinovat rozvrh výtěžku likvidace; *u vědomí* toho, že, pokud si každý věřitel může udržet to, co obdržel v řízení pro platební neschopnost, nemůže se účastnit na rozvrhu podstaty v jiném řízení, dokud věřitelé stejné třídy neobdrží procentně ekvivalentní podíl; *u vědomí* toho, že je tedy vhodné zavést pro Společenství konsolidované vyúčtování podílů;
- (20) *u vědomí* toho, že nařízení stanoví okamžité uznávání rozhodnutí, týkajících se zahájení, průběhu a ukončení řízení pro platební neschopnost, která spadají do jeho působnosti, jakož i rozhodnutí, která mají přímou souvislost s tímto řízením pro platební neschopnost; *u vědomí* toho, že tedy automatické uznávání má za následek rozšíření účinků, přiznaných tomuto řízení zákonem státu zahájení řízení, na všechny ostatní členské státy; *u vědomí* toho, že uznávání rozhodnutí vydaných soudy členských států musí spočívat na principu vzájemné důvěry; *u vědomí* toho, že v tomto směru jsou důvody neuznání omezeny na nutné minimum; *u vědomí* toho, že je taktéž třeba v souladu s tímto principem upravit spor, ke kterému dochází, když se soudy dvou členských států považují za příslušné k zahájení hlavního řízení; *u vědomí* toho, že rozhodnutí soudu, který jako první zahájí řízení, musí být uznáno ve všech ostatních členských státech, aniž by tyto měly možnost podrobit rozhodnutí tohoto soudu kontrole;
- (21) *u vědomí* toho, že nařízení stanoví pro oblasti, jichž se týká, jednotné kolizní normy, které nahrazují – v oblasti své působnosti – národní normy mezinárodního práva soukromého; *u vědomí* toho, že termín „rozhodný zákon“ v tomto nařízení odkazuje na vnitrostátní právo členského státu, s výjimkou jeho norem mezinárodního práva soukromého; *u vědomí* toho, že zákon členského státu je aplikovatelný (*lex concursus*), pokud není stanoveno jinak; *u vědomí* toho, že tato kolizní norma se vztahuje jak na hlavní řízení, tak na místní řízení; *u vědomí* toho, že *lex concursus* určuje veškeré účinky řízení pro platební neschopnost, ať už jsou procesní či hmotně právní, na osoby a dotčené právní vztahy; *u vědomí* toho, že tento zákon upravuje všechny podmínky zahájení, průběhu a ukončení řízení pro platební neschopnost;
- (22) *u vědomí* toho, že automatické uznávání řízení pro platební neschopnost, na které je obvykle aplikovatelný zákon státu zahájení řízení, může vyvolávat rozpory s normami, podle kterých jsou realizovány transakce v těchto státech; *u vědomí* toho, aby byla chráněna důvěra v zákony a jistota transakcí ve státech odlišných od státu zahájení řízení, toto nařízení stanoví řadu výjimek z obecných norem stanovených v člancích 5 až 15 nařízení;
- (23) *u vědomí* toho, že je zvláště nutné stanovit pro věcná práva zvláštní kolizní kritérium, které bude mít přednost před kritériem stanoveným zákonem státu zahájení řízení, vzhledem k tomu, že tato práva mají velký význam pro poskytování úvěrů; *u vědomí* toho, že se tedy titul, platnost a dosah takového věcného práva určují obvykle podle zákona místa, kde se nachází; *u vědomí* toho, že tak nositel věcného práva může dále uplatňovat své právo na oddělené uspokojení; *u vědomí* toho, že, pokud se podle zákona státu umístění týká ří-

- zení pro platební neschopnost také věcných práv, správce může požadovat zahájení druhotného řízení, jestliže dlužník má v tomto státě provoz; *u vědomí* toho, že pokud takto územně omezené řízení pro platební neschopnost není zahájeno, dotčená věc podléhá všeobecnému zbavení oprávnění nakládat v hlavním řízení, a to tak, že v případě výkonu zajištění musí být přebytek výtežku zpeněžení vrácen do podstaty;
- (24) *u vědomí* toho, že, pokud zákon státu zahájení řízení neumožňuje započtení, věřitel má přesto právo na započtení, jestliže je toto možné podle rozhodného zákona, vztahujícího se na pohledávku za dlužníkem v platební neschopnosti; *u vědomí* toho, že započtení se tak stává určitou zárukou, která se řídí zákonem, jehož se dotčený věřitel může dovolávat v okamžiku vzniku pohledávky;
- (25) *u vědomí* toho, že je také potřeba zvláště ochraňovat systémy plateb a finanční trhy; *u vědomí* toho, že se toto vztahuje na započtení a likvidaci, předvídané v těchto systémech, jakož i na převod cenných papírů a na zajištění těchto transakcí v souladu zejména s ustanoveními směrnice Rady z 19. května 1998, která se týká konečného vypořádání v systémech plateb a vypořádání operací s cennými papíry (JO L 166/45 z 11. 6. 1998); *u vědomí* toho, že na tyto transakce musí být aplikován jen zákon rozhodný pro systém nebo dotčený trh; *u vědomí* toho, že toto ustanovení směřuje k tomu, aby bylo zabráněno jakémukoli pozměnění mechanismu vypořádání a likvidaci transakcí, předvídaných v těchto systémech plateb nebo na finančních trzích členských států v případě platební neschopnosti jedné ze stran transakce; *u vědomí* toho, že, co se týče části těchto případů, směrnice Rady z 19. května 1998, která se týká konečného vypořádání v systémech plateb a vypořádání operací s cennými papíry, obsahuje zvláštní ustanovení, která mají přednost před obecnými ustanoveními tohoto nařízení;
- (26) *u vědomí* toho, že za účelem ochrany pracovníků a pracovních vztahů musejí být účinky řízení pro platební neschopnost na pokračování nebo ukončení pracovních vztahů a na práva a povinnosti každé strany, vyplývající z těchto vztahů, určeny rozhodným právem smlouvy podle obecných kolizních norem; *u vědomí* toho, že ostatní otázky platební neschopnosti, jako např. otázka, zda pohledávky pracovníků jsou zajištěny přednostním právem, a do které třídy případně spadá toto přednostní právo, jsou určeny v souladu s právem státu zahájení řízení;
- (27) *u vědomí* toho, že je v zájmu transakcí vhodné na žádost likvidátora zveřejnit v ostatních členských státech podstatný obsah rozhodnutí o zahájení řízení; *u vědomí* toho, že může být nařízeno obligatorní zveřejnění, pokud má dlužník provoz na území dotčeného členského státu; *u vědomí* toho, že zveřejnění přesto v obou případech není podmínkou uznání řízení vedeného v jiném členském státě;
- (28) *u vědomí* toho, že v určitých případech může část dotčených osob ne být zpravena o zahájení řízení a může v dobré víře jednat v rozporu s novými okolnostmi; *u vědomí* toho, aby byly chráněny tyto osoby, které v neznalosti týkající se zahájení řízení v jiném členském státě plní závazek ve prospěch

dlužníka, ač by jej měly plnit ve prospěch správce řízení v jiném členském státě, nařízení stanoví, že takové plnění nebo platba mají účinky zprošťující závazku;

- (29) *u vědomí* toho, že nařízení obsahuje přílohy, které se týkají organizace řízení pro platební neschopnost podle vnitrostátního práva členských států; *u vědomí* toho, že si Rada vyhrazuje právo měnit tyto přílohy, aby bylo umožněno brát na zřetel případné změny ve vnitrostátním právu členských států;
- (30) *u vědomí* toho, že podle článků 1 a 2 protokolů o postavení Spojeného království a Irska se tyto členské státy neúčastní přijetí tohoto nařízení; *u vědomí* toho, že tudíž toto nařízení nezavazuje ani Spojené království, ani Irsko, a není vůči nim aplikovatelné potud, pokud tyto členské státy nevykonají svá práva podle článků 3 a 4 tohoto protokolu;
- (31) *u vědomí* toho, že podle článků 1 a 2 protokolu o postavení Dánska se tento členský stát neúčastní přijetí tohoto nařízení; *u vědomí* toho, že tudíž toto nařízení nezavazuje Dánsko a není vůči němu aplikovatelné potud, pokud tento členský stát nevykoná své právo podle článku 7 tohoto protokolu.

KAPITOLA I OBECNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 1 PŮSOBNOST NAŘÍZENÍ

1. Toto nařízení se vztahuje na kolektivní řízení zakládající se na platební neschopnosti dlužníka, která mají za následek úplné či částečné zbavení oprávnění dlužníka nakládat majetkem, jakož i ustanovení správce.
2. Toto nařízení se nevztahuje na řízení pro platební neschopnost, která se dotýkají pojišťovacích podniků a úvěrových ústavů, investičních podniků, které poskytují služby, z nichž vyplývá detence prostředků nebo cenných papírů třetích osob, jakož i na organismy kolektivního investování.

ČLÁNEK 2 DEFINICE

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „řízením pro platební neschopnost“ kolektivní řízení zmiňovaná v článku 1, odstavci 1. Seznam těchto řízení je uveden v příloze A, která je nedílnou součástí tohoto nařízení.
- b) „správcem“ jakákoli osoba nebo orgán, jehož úkolem je spravovat nebo likvidovat jmění, s nímž dlužník pozbyl oprávnění nakládat, nebo dozírat nad obchodním vedením. Seznam těchto osob a orgánů je uveden v příloze C, která je nedílnou součástí tohoto nařízení.

- c) „likvidačním řízením“ řízení pro platební neschopnost ve smyslu bodu a), které má za následek likvidaci dlužníkova jmění, včetně případu, kdy je řízení ukončeno schválením dohody nebo jiným opatřením, kterým se končí platební neschopnost, nebo případu, kdy je řízení zastaveno z důvodu nedostatku majetku. Seznam těchto řízení je uveden v příloze B, která je nedílnou součástí tohoto řízení.
- d) „soudem“ orgán soudního typu nebo jakýkoli jiný příslušný úřad členského státu způsobilý k zahájení řízení pro platební neschopnost nebo k přijímání rozhodnutí během tohoto řízení.
- e) „rozhodnutím“, pokud se jedná o zahájení řízení pro platební neschopnost nebo o jmenování správce, rozhodnutí jakéhokoli soudu příslušného k zahájení řízení nebo ke jmenování správce.
- f) „okamžikem zahájení řízení“ okamžik, kterým nabývá účinnosti rozhodnutí o zahájení řízení, ať už je toto rozhodnutí konečné či nikoli.
- g) „členským státem, ve kterém se nachází věc“
- u věcí movitých členský stát, na jehož území se věc nachází,
 - u věcí a práv, která musí vlastník nebo oprávněný nechat zapsat do veřejného rejstříku členský stát, jehož úřady tento rejstřík vedou,
 - u pohledávek členský stát, na jehož území se nachází centrum hlavních zájmů dlužníka, tak jak je určeno v článku 3, odstavci 1.
- h) „provozem“ provozní místo, ve kterém dlužník vykonává nikoli přechodně hospodářskou činnost s využitím lidských zdrojů a jmění.

ČLÁNEK 3

MEZINÁRODNÍ PŮSOBNOST

1. K zahájení řízení pro platební neschopnost jsou příslušné soudy členského státu, na jehož území se nachází středisko hlavních zájmů dlužníka. Není-li dokázáno něco jiného, považuje se za středisko hlavních zájmů společností a právnických osob jejich statutární sídlo.
2. Nachází-li se středisko hlavních zájmů dlužníka na území členského státu, jsou soudy jiného členského státu příslušné pro zahájení řízení pro platební neschopnost proti dlužníkovi pouze tehdy, pokud dlužník vlastní provoz na území takového jiného členského státu. Účinky tohoto řízení se omezují na dlužníkův majetek nacházející se na území tohoto státu.
3. Je-li zahájeno řízení pro platební neschopnost podle odstavce 1, jakékoliv řízení pro platební neschopnost zahájené později podle odstavce 2 je řízením druhotným. Toto řízení musí být řízením likvidačním.
4. Územně omezené řízení pro platební neschopnost podle odstavce 2 může být zahájeno před zahájením hlavního řízení podle odstavce 1 pouze tehdy, pokud:
 - a) nemůže být řízení pro platební neschopnost podle odstavce 1 zahájeno kvůli podmínkám, stanoveným zákonem členského státu, na jehož území se nachází hlavní středisko zájmů dlužníka, nebo

- b) požádá o zahájení územního řízení pro platební neschopnost věřitel, jehož bydliště, obvyklé místo pobytu nebo sídlo se nachází v členském státě, na jehož území se nachází dotčený provoz, nebo jehož pohledávka vznikla z činnosti tohoto provozu.

ČLÁNEK 4 UPLATNĚNÉ PRÁVO

1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, řídí se řízení pro platební neschopnost a jeho účinky právem členského státu, na jehož území je zahájeno, dále nazývaného „stát zahájení“.
2. Právo státu zahájení určuje podmínky zahájení, průběhu a ukončení řízení pro platební neschopnost. Zvláště určuje:
 - a) dlužníky, proti nimž může být vedeno řízení pro platební neschopnost na základě jejich statusu;
 - b) majetek, který je předmětem zabavení, a osud věcí, které dlužník nabude po zahájení řízení pro platební neschopnost;
 - c) pravomoci dlužníka a správce;
 - d) podmínky odporovatelnosti kompenzace;
 - e) účinky řízení pro platební neschopnost na smlouvy, jejichž je dlužník stranou;
 - f) účinky řízení pro platební neschopnost na individuální stíhání s výjimkou probíhajících soudních procesů;
 - g) pohledávky, které mají být připočteny k pasivům dlužníka, a osud pohledávek, vzniklých po zahájení řízení pro platební neschopnost;
 - h) pravidla týkající se předkládání, ověřování a uznávání pohledávek;
 - i) pravidla rozdělování výnosu prodeje majetku, stupně pohledávek a práva věřitelů, kteří byli částečně uspokojeni po zahájení řízení pro platební neschopnost s ohledem na věcné právo nebo prostřednictvím kompenzace;
 - j) podmínky a účinky ukončení řízení pro platební neschopnost, a to zvláště ukončení dohodou;
 - k) práva věřitelů po ukončení řízení pro platební neschopnost;
 - l) krytí nákladů a výdajů řízení pro platební neschopnost;
 - m) pravidla vztahující se k neplatnosti, zrušení a neodporovatelnosti úkonů, poškozujících všechny věřitele.

ČLÁNEK 5 VĚCNÁ PRÁVA TŘETÍCH OSOB

1. Zahájení řízení pro platební neschopnost nemá vliv na věcné právo věřitele nebo třetí osoby k hmotným i nehmotným, movitým i nemovitým věcem náležejícím dlužníkovi, které se v okamžiku zahájení řízení nacházejí na území jiného členského státu.

2. Právy podle odstavce 1 jsou zejména:
 - a) právo zpeněžit nebo nechat zpeněžit věc a být uspokojen z výnosu nebo výtěžků této věci, zvláště z důvodu zástavy nebo hypotéky;
 - b) výlučné právo na splacení pohledávky, zvláště z titulu zástavy nebo převodu této pohledávky jako záruky;
 - c) právo požadovat věc a/nebo její navrácení od kohokoliv, kdo ji drží nebo požívá proti vůli oprávněného;
 - d) věcné právo k výnosům věci.
3. Za věcné právo je považováno i právo zapsané ve veřejném rejstříku a odporovatelné vůči třetím osobám, dovolující získání věcného práva ve smyslu odstavce 1.
4. Odstavec 1 není překážkou žalobám pro neplatnost, zrušení nebo neodporovatelnost, jak jsou zmíněny v článku 4 odstavci 2 písmeni m).

ČLÁNEK 6 KOMPENZACE

1. Zahájení řízení pro platební neschopnost nemá vliv na právo věřitele navrhnout kompenzaci jeho pohledávky s pohledávkou dlužníkovou, pokud je tato kompenzace povolena právem spravujícím pohledávku nesolventního dlužníka.
2. Odstavec 1 není překážkou žalobám pro neplatnost, zrušení nebo neodporovatelnost, jak jsou zmíněny v článku 4 odstavci 2 písmeni m).

ČLÁNEK 7 VÝHRADA VLASTNICTVÍ

1. Zahájení řízení pro platební neschopnost proti kupujícímu věci nemá vliv na práva prodávajícího založená na výhradě vlastnictví, pokud se daná věc v okamžiku zahájení řízení nalézá na území členského státu odlišného od státu zahájení.
2. Zahájení řízení pro platební neschopnost proti prodávajícímu věci po dodání této věci nezakládá důvod pro zrušení nebo rozvázání kupní smlouvy a není překážkou nabytí vlastnictví k prodané věci kupujícím, pokud se daná věc v okamžiku zahájení řízení nachází na území členského státu odlišného od státu zahájení.
3. Odstavce 1 a 2 nejsou překážkou žalobám pro neplatnost, zrušení nebo neodporovatelnost, jak jsou zmíněny v článku 4 odstavci 2 písmeni m).

ČLÁNEK 8

SMLOUVA TÝKAJÍCÍ SE NEMOVITÉ VĚCI

Účinky řízení pro platební neschopnost na smlouvu, poskytující právo nabýt nemovitost nebo ji užívat, jsou určeny výlučně právem členského státu, na jehož území se nemovitost nachází.

ČLÁNEK 9

PLATEBNÍ SYSTÉMY A FINANČNÍ TRHY

1. Aniž by byl dotčen článek 5, jsou účinky řízení pro platební neschopnost na práva a závazky účastníků platebního či převodního systému nebo finančního trhu určeny výlučně právem členského státu, které se vztahuje na daný systém nebo trh.
2. Odstavec 1 není překážkou podání žaloby pro neplatnost, zrušení nebo neodporovatelnost plateb nebo transakcí v souladu s právem, spravujícím daný platební systém nebo finanční trh.

ČLÁNEK 10

PRACOVNÍ SMLOUVA

Účinky řízení pro platební neschopnost na pracovní smlouvu a pracovní vztah se řídí výlučně právem členského státu, které se vztahuje na danou pracovní smlouvu.

ČLÁNEK 11

ÚČINEK NA PRÁVA PODLÉHAJÍCÍ ZÁPISU

Účinky řízení pro platební neschopnost týkající se dlužníkovy práva k nemovité věci, plavidlu nebo letadlu, podléhajícím zápisu do veřejného rejstříku, se řídí právem členského státu, pod jehož pravomocí je takový rejstřík veden.

ČLÁNEK 12

KOMUNITÁRNÍ PATENTY A ZNÁMKY

Pro účely tohoto nařízení může být komunitární patent, komunitární známka nebo jakékoliv analogické právo založené ustanoveními práva EU zahrnuto pouze do řízení podle článku 3 odstavce 1.

ČLÁNEK 13 ŠKODLIVÉ ÚKONY

Článek 4 odstavec 2 písmeno m) nebude uplatněn, pokud ten, kdo měl prospěch z úkonu poškozujícího všechny věřitele, prokáže, že:

- tento úkon podléhá právu členského státu odlišného od státu zahájení, a že
- toto právo nezná v daném případě žádný způsob, jak úkon napadnout.

ČLÁNEK 14 OCHRANA TŘETÍHO NABYVATELE/NABYTÝCH PRÁV

Pokud úkonem uzavřeným po zahájení řízení pro platební neschopnost dlužník úplatně disponuje s:

- nemovitou věcí,
- plavidlem nebo letadlem, podléhajícím zápisu do veřejného rejstříku, nebo
- cennými papíry, jejichž existence předpokládá zápis do rejstříku upraveného zákonem,

platnost tohoto úkonu se řídí právem státu, na jehož území se nachází daná nemovitost nebo pod jehož pravomocí je takový rejstřík veden.

ČLÁNEK 15 ÚČINKY ŘÍZENÍ PRO PLATEBNÍ NESCHOPNOST NA PROBÍHAJÍCÍ SOUDNÍ ŘÍZENÍ

Účinky řízení pro platební neschopnost na probíhající soudní řízení týkající se věci nebo práva, jehož byl dlužník zbaven, se řídí výlučně právem členského státu, ve kterém takové soudní řízení probíhá.

KAPITOLA II UZNÁVÁNÍ ŘÍZENÍ PRO PLATEBNÍ NESCHOPNOST

ČLÁNEK 16 ZÁSADA

1. Každé rozhodnutí zahajující řízení pro platební neschopnost, vydané kompetentním soudem členského státu na základě článku 3, je uznáno ve všech ostatních členských státech, jakmile má účinky ve státě zahájení.

Toto pravidlo se uplatní i v případě, kdy s dlužníkem nemůže být pro jeho status v ostatních členských státech vedeno řízení pro platební neschopnost.

2. Uznání řízení zahájeného podle článku 3 odstavce 1 není překážkou zahájení řízení podle článku 3 odstavce 2 soudem jiného členského státu. V takovém případě je posledně zmiňované řízení vedlejším ve smyslu kapitoly III.

ČLÁNEK 17
ÚČINKY UZNÁNÍ

1. Rozhodnutí o zahájení řízení podle článku 3 odstavce 1 má bez dalších formálních úkonů ve všech ostatních členských státech takové účinky, jaké mu přiznává právo státu zahájení, pokud toto nařízení nestanoví jinak a po dobu, kdy není v takovém jiném členském státě zahájeno řízení podle článku 3 odstavce 2.
2. Účinky řízení podle článku 3 odstavce 2 nemohou být v ostatních členských státech napadány. Jakákoliv omezení práv věřitelů, zvláště odklad plateb nebo snížení dluhu, o němž bylo rozhodnuto v tomto řízení, mohou být ve vztahu k majetku, nalézajícímu se na území jiného členského státu, namítána pouze vůči těm věřitelům, kteří vyjádřili svůj souhlas.

ČLÁNEK 18
PRAVOMOCI SPRÁVCE

1. Správce jmenovaný příslušným soudem podle článku 3 odstavce 1 může na území jiného členského státu vykonávat všechny pravomoci, které jsou mu svěřeny právem státu zahájení, dokud nebylo na tomto území zahájeno žádné jiné řízení pro platební neschopnost nebo dokud tam nebylo přijato ochranné opatření na základě žádosti o zahájení řízení pro platební neschopnost v tomto státě. Zvláště může s výhradou článků 5 a 7 přesunovat věci dlužníka mimo území členského státu, na němž se nacházejí.
2. Správce jmenovaný příslušným soudem podle článku 3 odstavce 2 se může v každém jiném členském státě soudní i mimosoudní cestou domáhat toho, že z území státu zahájení byla po zahájení řízení pro platební neschopnost na území tohoto jiného členského státu přesunuta movitá věc. Může také podat jakoukoli revokační žalobu hájící zájmy věřitelů.
3. Při výkonu svých pravomocí musí správce dodržovat právo členského státu, na jehož území hodlá jednat, zvláště co se týče prodeje věcí. Jeho pravomoci nemohou zahrnovat užití donucovacích prostředků ani právo rozhodnout ve sporu nebo při.

ČLÁNEK 19
DŮKAZ O JMENOVÁNÍ SPRÁVCE

Jmenování správce je prokázáno předložením potvrzené kopie rozhodnutí, jímž je jmenován, nebo jakýmkoliv jiným potvrzením vydaným příslušným soudem.

Může být vyžadován překlad do oficiálního jazyka nebo jednoho z oficiálních jazyků členského státu, na jehož území hodlá správce jednat. Není vyžadována legalizace ani žádný podobný formální úkon.

ČLÁNEK 20
NAVRÁCENÍ A ZAPOČTENÍ

1. Věřitel, který po zahájení řízení podle článku 3 odstavce 1 získá jakýmkoliv způsobem, zvláště exekucí, úplné nebo částečné uspokojení své pohledávky z dlužníkovy majetku nacházejícího se na území jiného členského státu, je povinen s výhradou článků 5 a 7 vrátit to, co získal, správci.
2. Aby bylo zajištěno rovné postavení věřitelů, účastní se věřitel, který v řízení pro platební neschopnost získal věřitelský podíl ze své pohledávky, dělení zahájeného v jiném řízení až tehdy, kdy věřitelé stejného stupně nebo kategorie získali v takovém jiném řízení poměrný podíl.

ČLÁNEK 21
PUBLICITA

1. Správce může požádat, aby byl v jakémkoliv jiném členském státě za podmínek uveřejnění tam platných uveřejněn podstatný obsah rozhodnutí zahajujícího řízení pro platební neschopnost a případně rozhodnutí, jímž je jmenován. Tato publikační opatření mimo jiné obsahují jméno určeného správce a upřesňují, zda bude uplatněno kompetenční pravidlo podle článku 3 odstavce 1 nebo odstavce 2.
2. Každý členský stát, na jehož území měl dlužník provoz, však může stanovit povinnost uveřejnění. V takovém případě musí správce nebo jakýkoliv orgán zmocněný k tomuto účelu ve státě, kde bylo zahájeno řízení podle článku 3 odstavce 1, přijmout opatření nezbytná k zajištění tohoto uveřejnění.

ČLÁNEK 22
ZÁPIS DO VEŘEJNÉHO REJSTŘÍKU

1. Správce může požádat, aby bylo rozhodnutí zahajující řízení podle článku 3 odstavce 1 zapsáno do pozemkové knihy, obchodního rejstříku a jakéhokoli jiného veřejného rejstříku vedeného v ostatních členských státech.
2. Každý členský stát však může stanovit povinnost zápisu. V takovém případě musí správce nebo jakýkoliv orgán zmocněný k tomuto účelu ve státě, kde bylo zahájeno řízení podle článku 3 odstavce 1, přijmout opatření nezbytná k zajištění tohoto zápisu.

ČLÁNEK 23
NÁKLADY

Náklady na uveřejnění a zápisy podle článků 21 a 22 jsou považovány za náklady a výdaje řízení.

ČLÁNEK 24

PLNĚNÍ VE PROSPĚCH DLUŽNÍKA

1. Ten, kdo v členském státě splní závazek ve prospěch dlužníka podléhajícího řízení pro platební neschopnost zahájenému v jiném členském státě, je zproštěn závazku, pokud nevěděl o zahájení řízení.
2. Není-li prokázán opak, má se za to, že ten, kdo splnil závazek před publikačními opatřeními podle článku 21, nevěděl o zahájení řízení pro platební neschopnost; není-li prokázán opak, má se za to, že ten, kdo jej splnil po těchto publikačních opatřeních, o zahájení řízení věděl.

ČLÁNEK 25

UZNÁVÁNÍ A VYKONATELNÁ POVAHA OSTATNÍCH ROZHODNUTÍ

1. Rozhodnutí týkající se průběhu a ukončení řízení pro platební neschopnost vydané soudem, jehož rozhodnutí o zahájení řízení je uznáváno v souladu s článkem 16 stejně jako dohoda takovým soudem schválená jsou rovněž uznávány bez jakékoliv další formality. Tato rozhodnutí jsou vykonávána v souladu s články 31 až 51 (vyjma článku 34, paragrafu 2) Bruselské dohody o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanskoprávní a obchodněprávní oblasti (JO L 299 z 31. 12. 1972, str. 2) ve znění dohod o přistoupení k této dohodě (JO L 204 z 2. 8. 1975, str. 28; L 304 z 30. 10. 1978, str. 1; L 388 z 31. 12. 1982, str. 1; L 285 z 3. 10. 1989, str. 1; C 15 z 15. 1. 1997, str. 1).
První odstavce se použije také na rozhodnutí, která přímo vyplývají z řízení pro platební neschopnost a která jsou s ním úzce spjata, i pokud jsou vydána jiným soudem.
První odstavce se rovněž použije na rozhodnutí týkající se zajišťovacích opatření přijatých po podání žádosti o zahájení řízení pro platební neschopnost.
2. Uznávání a výkon jiných rozhodnutí než těch podle paragrafu 1 se řídí dohodou zmíněnou v paragrafu 1, je-li tato dohoda použitelná.
3. Členské státy nejsou povinny uznat nebo vykonat rozhodnutí podle paragrafu 1, jejichž důsledkem by bylo omezení individuální svobody nebo poštovního tajemství.

ČLÁNEK 26

VEŘEJNÝ POŘÁDEK

Každý členský stát může odmítnout uznat řízení pro platební neschopnost zahájenou v jiném členském státě nebo vykonat rozhodnutí přijaté v rámci takového řízení, pokud by toto uznání nebo tento výkon způsobil důsledky zjevně protichůdné jeho veřejnému pořádku, zejména jeho základním principům nebo individuálním právům a svobodám zaručeným jeho Ústavou.

KAPITOLA III DRUHOTNÁ ŘÍZENÍ PRO PLATEBNÍ NESCHOPNOST

ČLÁNEK 27

ZAHÁJENÍ

Řízení podle článku 3 paragrafu 1, které je zahájeno soudem některého členského státu a uznané v jiném členském státu (hlavní řízení) umožňuje zahájit v tomto jiném členském státu, jehož soud by byl příslušný na základě článku 3 paragrafu 2, druhotné řízení pro platební neschopnost, aniž by byla v tomto jiném státu platební neschopnost dlužníka zkoumána. Toto řízení musí být jedním z řízení zmíněných v příloze B. Jeho účinky jsou omezeny na věci dlužníka umístěné na území tohoto jiného členského státu.

ČLÁNEK 28

PŘÍSLUŠNÝ ZÁKON

Nestanoví-li toto nařízení jinak, je zákonem příslušným pro druhotné řízení zákon členského státu, na jehož území bylo druhotné řízení zahájeno.

ČLÁNEK 29

PRÁVO ŽÁDAT O ZAHÁJENÍ

O zahájení druhotného řízení může požádat:

- a) správce hlavního řízení;
- b) každá jiná osoba nebo autorita oprávněná žádat o zahájení řízení pro platební neschopnost na základě zákona členského státu, na jehož území bylo o zahájení druhotného řízení požádáno.

ČLÁNEK 30

ZÁLOHA NA NÁKLADY A VÝDAJE

Pokud zákon členského státu, kde je požádáno o zahájení druhotného řízení, vyžaduje, aby byla aktiva dlužníka dostačující pro pokrytí celku nebo části nákladů a výdajů řízení, může soud jednající o takové žádosti vyžadovat od žadatele zálohu na náklady nebo záruku přiměřené částky.

ČLÁNEK 31

POVINNOST SPOLUPRÁCE A INFORMACE

1. Správce hlavního řízení a správci druhotných řízení mají s výhradou pravidel omezujících sdělování informací vzájemnou informační povinnost. Musí neprodleně sdělit veškeré údaje, které mohou být užitečné v rámci druhého řízení, zejména stav přihlašování a ověřování pohledávek a opatření směřující k ukončení řízení.
2. Správce hlavního řízení a správci druhotných řízení mají s výhradou pravidel uplatnitelných na každé z řízení povinnost vzájemné spolupráce.
3. Správce druhotného řízení musí v užitečné lhůtě umožnit správci hlavního řízení předložit návrhy týkající se likvidace nebo každého použití aktiv druhotného řízení.

ČLÁNEK 32

VÝKON PRÁV VĚŘITELŮ

1. Každý věřitel může svou pohledávku přihlásit v hlavním řízení a v každém druhotném řízení.
2. Správci hlavního řízení a druhotných řízení přihlašují v ostatních řízeních pohledávky již přihlášené v řízeních, ve kterých byli určeni, je-li takové přihlášení užitečné věřitelům řízení, ve kterém byli určeni a s výhradou práva těchto věřitelů toto odmítnou nebo vzít zpět své přihlášení, pokud to použitý zákon předpokládá.
3. Správce hlavního nebo druhotného řízení je oprávněn podílet se na jiném řízení ze stejného titulu jako každý jiný věřitel, zejména se účastnit shromáždění věřitelů.

ČLÁNEK 33

POZASTAVENÍ LIKVIDACE

1. Soud, který zahájil druhotné řízení pozastaví na žádost správce hlavního řízení všechny nebo část operací likvidace s výhradou možnosti vyžadovat v takovém případě od správce hlavního řízení každé adekvátní opatření pro zajištění zájmů věřitelů druhotného řízení a některých skupin věřitelů. Žádost správce hlavního řízení může být zamítnuta pouze pokud je zjevně nezajímavá pro věřitele hlavního řízení. Pozastavení likvidace může být nařízeno nejvýše na dobu tří měsíců. Může být prodlužováno nebo obnovováno na období stejné délky.
2. Soud zmíněný v článku 1 ukončí pozastavení operací likvidace:
 - na žádost správce hlavního řízení
 - z úřední povinnosti, na žádost věřitele nebo na žádost správce druhotného řízení, pokud se již toto opatření nezdá být odůvodněné, zejména zájmy věřitelů hlavního nebo druhotného řízení.

ČLÁNEK 34

OPATŘENÍ UKONČUJÍCÍ DRUHOTNÉ ŘÍZENÍ PRO PLATEBNÍ NESCHOPNOST

1. Pokud zákon příslušný druhotnému řízení upravuje možnost ukončit toto řízení bez likvidace plánem obnovy, dohodou nebo srovnatelným opatřením, může být takové opatření navrženo správcem hlavního řízení.
Ukončení druhotného řízení opatřením upraveným v prvním odstavci je konečné jen se souhlasem správce hlavního řízení nebo, chybí-li takový souhlas, pokud navrhované opatření neovlivňuje finanční zájmy věřitelů hlavního řízení.
2. Každé omezení práv věřitelů, jako odklad placení nebo prominutí dluhu, vyplývající z opatření podle paragrafu 1 navrženého v druhotném řízení může mít účinky na věci dlužníka, kterých se toto řízení netýká, jen se souhlasem všech věřitelů majících na tom zájem.
3. Po dobu pozastavení operací likvidace nařízeného na základě článku 33 může v druhotném řízení navrhnout opatření podle paragrafu 1 tohoto článku jen správce hlavního řízení nebo dlužník s jeho souhlasem; žádný jiný návrh týkající se takového opatření nemůže být hlasován ani uznán.

ČLÁNEK 35

PŘEBYTEK AKTIV DRUHOTNÉHO ŘÍZENÍ

Pokud umožní likvidace aktiv druhotného řízení zaplatit všechny věřitele připuštěné v tomto řízení, převede správce v tomto řízení určený neprodleně přebytek aktiv správci hlavního řízení.

ČLÁNEK 36

POZDĚJŠÍ ZAHÁJENÍ HLAVNÍHO ŘÍZENÍ

Pokud je řízení podle článku 3 paragrafu 1 zahájeno po zahájení řízení podle článku 3 paragrafu 2 v jiném členském státě, použijí se články 31 až 35 na prvně otevřené řízení v míře, v jaké to dovolí stav tohoto řízení.

ČLÁNEK 37

PŘEMĚNA DŘÍVĚJŠÍHO ŘÍZENÍ

Správce hlavního řízení může požádat o přeměnu řízení uvedeného v příloze A dříve zahájeného v jiném členském státě v řízení o likvidaci, pokud se taková přeměna zdá být užitečná věřitelům hlavního řízení.

Soud příslušný podle článku 3 paragrafu 2 nařídí přeměnu v jedno z řízení uvedených v příloze B.

ČLÁNEK 38 ZAJIŠŤOVACÍ OPATŘENÍ

Pokud soud členského státu příslušný podle článku 3 paragrafu 1 určí prozatímního správce za účelem zajistit uchování věcí dlužníka, je tento prozatímní správce oprávněn žádat na věci dlužníka, které se nachází v jiném členském státě, všechna zajišťovací a ochranná opatření upravená zákonem tohoto státu na dobu mezi podáním žádosti o zahájení řízení pro platební neschopnost a rozhodnutím o zahájení.

KAPITOLA IV INFORMOVÁNÍ VĚŘITELŮ A PŘIHLAŠOVÁNÍ JEJICH POHLEDÁVEK

ČLÁNEK 39 PRÁVO PŘIHLÁSIT POHLEDÁVKY

Každý věřitel, který má své obvyklé bydliště, své trvalé bydliště nebo své sídlo v jiném členském státu, než je stát, ve kterém bylo zahájeno řízení, včetně daňových autorit a úřadů sociálního zabezpečení členských států, má právo přihlásit své pohledávky písemně v řízení pro platební neschopnost.

ČLÁNEK 40 POVINNOST INFORMOVAT VĚŘITELE

1. Jakmile je v některém členském státě zahájeno řízení pro platební neschopnost, uvědomí příslušný soud nebo správce tímto soudem určený neprodleně známé věřitele, kteří mají své obvyklé bydliště, své trvalé bydliště nebo své sídlo v jiných členských státech.
2. Toto uvědomění, provedené individuálním zasláním oznámení, se zejména týká lhůt, které je třeba dodržet, sankcí upravených v případě jejich nedodržení, orgánu nebo autority oprávněné přijmout přihlášení pohledávek a ostatních předepsaných opatření. Toto oznámení také sděluje, zda věřitelé, jejichž pohledávka je zajištěna přednostním právem nebo věcným zajištěním musí přihlašovat svou pohledávku.

ČLÁNEK 41
OBSAH PŘIHLÁŠENÍ POHLEDÁVKY

Věřitel zašle, pokud existují, kopii důkazních listin a sdělí povahu své pohledávky, datum jejího vzniku a její výši; sdělí také, zda pro tuto pohledávku uplatňuje přednostní právo nebo výhradu vlastnictví a které jsou věci, jichž se týká toto zajištění.

ČLÁNEK 42
JAZYKY

1. Sdělení podle článku 40 se provede v úředním jazyku nebo úředních jazycích státu, ve kterém bylo řízení zahájeno. K tomuto účelu se použije formulář nepsaný ve všech úředních jazycích Evropské unie titul „Výzva k přihlášení pohledávky. Lhůta k dodržení“.
2. Každý věřitel, který má své obvyklé bydliště, své trvalé bydliště nebo své sídlo v jiném členském státu, než je stát, ve kterém bylo zahájeno řízení, může přihlásit svou pohledávku v úředním jazyce nebo jednom z úředních jazyků tohoto jiného státu. V takovém případě však musí přihlášení jeho pohledávky přesto nést titul „Přihlášení pohledávky“ v úředním jazyce nebo úředních jazycích státu, ve kterém bylo zahájeno řízení. Může po něm být vyžadován překlad přihlášení pohledávky do tohoto jazyku.

KAPITOLA V
PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 43
POUŽITELNOST V ČASE

Ustanovení tohoto nařízení jsou použitelná pouze na řízení pro platební neschopnost zahájená po jeho vstupu v účinnost. Jednání uzavřená dlužníkem před vstupem tohoto nařízení v účinnost jsou i nadále upravena zákonem, který na ně byl uplatňován, když byla uzavřena.

ČLÁNEK 44
VZTAH K DOHODÁM

1. Po svém vstupu v účinnost nahradí toto nařízení ve vztazích mezi členskými státy v oblastech, kterých se týká dohody uzavřené mezi dvěma nebo několika z těchto států, to znamená:
 - dohodu mezi Belgií a Francií o soudní příslušnosti, autoritě a výkonu soudních rozhodnutí, arbitrážních výroků a ověřených listin, podepsanou v Paříži 8. července 1899;

- dohodu mezi Belgií a Rakouskem o úpadku, dohodě a odkladu platby (s dodatkovým protokolem z 13. června 1973), podepsanou v Bruselu 16. července 1969;
 - dohodu mezi Belgií a Nizozemím o územní soudní příslušnosti, o úpadku stejně jako o autoritě a výkonu soudních rozhodnutí, arbitrážních výroků a ověřených listin, podepsanou v Bruselu 28. března 1925;
 - dohodu mezi Německem a Rakouskem v oblasti úpadku a dohody, podepsanou ve Vídni 25. května 1979;
 - dohodu mezi Francií a Rakouskem o soudní příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí v oblasti úpadku, podepsanou ve Vídni 27. února 1979;
 - dohodu mezi Francií a Itálií o výkonu rozsudků v občanskoprávní a obchodněprávní oblasti, podepsanou v Římě 3. června 1930;
 - dohodu mezi Itálií a Rakouskem v oblasti úpadku a dohody, podepsanou v Římě 12. července 1977;
 - dohodu mezi Nizozemským královstvím a Německou spolkovou republikou o vzájemném uznávání a výkonu soudních rozhodnutí a ostatních exekučních titulů v občanskoprávní a obchodněprávní oblasti, podepsanou v Hágu 30. srpna 1962;
 - dohodu mezi Spojeným královstvím a Belgií o vzájemném výkonu rozsudků v občanskoprávní a obchodněprávní oblasti, doplněnou protokolem, podepsanou v Bruselu 2. května 1934;
 - dohodu mezi Dánskem, Finskem, Norskem, Švédskem a Islandem o úpadku, podepsanou v Kodani 11. listopadu 1933;
 - evropskou dohodu o některých mezinárodních aspektech úpadku, podepsanou v Istanbulu 5. června 1990.
2. Dohody uvedené v paragrafu 1 jsou nadále účinné co se týče řízení zahájených před vstupem tohoto nařízení v účinnost.
3. Toto nařízení není použitelné:
- v každém členském státě do té míry, do jaké je neslučitelné se závazky v oblasti úpadku vycházející z dohody uzavřené před jeho vstupem v účinnost tímto státem s jednou či více třetích zemí,
 - ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska do té míry, do jaké je neslučitelné se závazky v oblasti úpadků vycházející z každé dohody přijaté v rámci Commonwealth existující při vstupu tohoto nařízení v účinnost.

ČLÁNEK 45
ZMĚNA PŘÍLOH

Přílohy tohoto nařízení mohou být měněny rozhodnutím Rady.

ČLÁNEK 46
VSTUP V ÚČINNOST

Toto nařízení vstupuje v platnost
toto nařízení je stejně závazné ve všech svých částech a přímo uplatnitelné v členských státech v souladu se smlouvami ustanovujícími Evropské společenství.

V Bruselu dne